

Две приче – Ана Рацковић

БУКЕТ

Чекам те испред позоришта као у оно време када смо још увек шетали после кише не гледајући на сат. Ово је ипак неко ново време и ја више и не знам да ли је наше или није?

Више не јуриш низ степенице право мени у загрљај. Некад си се радовала нашим путовањима месецима унапред.

Пре него што си отишла поклонила си ми карту Париза и две црвене шампањ чаше. „Какав скроман поклон“ – помислио сам тад, признајем. Пре него што си отишла посвуда си остављала своју бележницу коју никада нисам отворио. Пре него што си отишла уз параду ружних речи са зида си скинула ону слику коју си невешто насликала за мене. Пре него што си отишла нисам схватао да заправо непрекидно одлазиш од мене враћајући се све ређе и све тише.

„Зар једно путовање може да промени све?“ – питам се док, као и увек, резервишем само најбоље за нас. Наручујем букет цвећа да те чека у апартману. Кажем им важно је да буде посебан. Питају ме које цвеће желим? Не, нећу савршене руже које не миришу. Нећу ништа што је предвидљиво. Желим нешто што личи на тебе. Кажем им да си ти непредвидљива, да се смејеш гласно, да играш боса, да се напијеш од две чаше вина, да си се заправо родила у шуми, испод неког миришљавог бора, да причаш немумштим језиком који полако престајем да разумем. Кажем им да је важно.

Напокон силазиш низ степенице. Не знам да ли си уморна због позоришта или због мене? Желим да верујем да си данас имала пуно посла и да ћеш се ускоро насмешити, али ти си и даље далека.

На тргу пијемо кафу и спремамо се за пут. Мени стално звони телефон, али то ти више ни најмање не смета. Како је тешко разбити ту равнодушност којом ме кажњаваш. Одлазиш у тоалет, ставила си телефон у торбицу и питам се да ли сада причаш са другим? Питам се, где сам те тачно изгубио?

Путујемо у тишини. Никада нисам осећао толику самоћу као у овим тренуцима поред тебе.

Питао бих те — да ли си заиста толико љута због оних које ми ништа нису значиле? Питао бих те када бих био сигуран да је то разлог твоје хладноће. Нисам сигуран. И зато ћутим. Можда си видела неку поруку. Можда ти је неко нешто рекао. Можда ме намерно кажњаваш тишином а у себи и даље имаш љубави према мени. Можда ме и даље желиш иако већ неко време не спаваш поред мене. Можда си љута,, јер сам ти рекао да радиш небитан посао. Уметност је губљење времена. Ја заиста тако мислим. То сам рекао,, јер знам да можеш више од тога. То сам рекао,, јер знам да не знаш шта желиш.

Тако си изгубљена у овом свету који би те појео да ја нисам ту. Зар ти је толико тешко да ми будеш захвална? Ти не знаш шта је захвалност. Не поштујеш ме. Не дивиш се оном што ти пружам. Признајем, био сам прек понекад. Ниси се уклопила у мој свет онако како сам очекивао да хоћеш. Зар те нису научили кад је мушкарац љут пусти га да се смири, ћути, не одговарај му. Не! Ти то не умеш. Ти скачеш и показујеш ми средњи прст у лице, са ватром у очима каква нигде не гори. Где је сад? Више не могу ни да те разбесним.

Због тебе сам некад читао „Малог принца“. Теби за осамнаести рођендан закупио сам читав брод и довео Цигане да ти свирају. Те ноћи носила си црвену свилену халјину и била си лепа и свемогућа као наша младост.

Можда сам увек потајно знао да ниси за мене и био сам са онима са којима је лако бити. Овај пут се одужио и тако је непријатна ова тишина међу нама. Овај срушени мост. Ова врата која не умем да отворим. Нервираш ме. Бес ме трује изнутра. А ти ћутиш. Дај ми само једну реч. Започни свађу. Започни било шта. Додирни ме коленом, нехајно. Наслони главу на моје раме. Пожели нешто. Само не ћути више тако охоло и мртво. Тако свемоћно. Тако коначно.

Драго ти је што ме мучиш? Наслађујеш се мојим покањима, зар не? Шта ти мислиш, ко си ти?

Стежем волан и додајем гас. Плашиш се, зар не? Скупила си се на том седишту као срна или ми се само чини? Не. Ти ниси срна. Ти си Медуза која ме камени својим погледом. Мрзим те. Да. Мрзим те. Све што је икада било изгубљено морало је да оде. Али ти немој. Немој сад. Поломићу се на безброј комада ту пред твојим очима.

Снег полако почиње да пада. Ја сам те први пољубио. Једном давно. Испред твоје куће. Превише сигуран у себе. Помало бахато и нападно. Одгурнула си ме и побегла. Била си дете. И тада је падао снег. Оставила си ме збуњеног да стојим испред твоје куће. Можда је тада требало да одем заувек. Можда сада не бисмо били овај безнадежан човек и ова празна жена. Али ја не желим да знам какав би то био свет у коме бих живео све ове године без тебе.

Покриваш усне прстима. То увек радиш пре него што заплачеш. Ево. Окрећеш главу у страну. Гледаш кроз прозор. Непомична. Да ли плачеш? Не могу да те питам,,

јер шта год да кажеш овде пред тобом полетеће хиљаде комада мене. Осећам како се полако руши мој потпорни зид. Када би само нешто рекла. Када би ми само сада олакшала овај рат у мени. Ову потпуну предају царства пред твојим ногама.

Размишљам, да ли су ти припремили букет који ће личити на тебе? Близу смо. Ти знаш ове планине. Осећам како ти се тело опушта. Учинило ми се да си се осмехнула. Долазимо у хотел. Рецепционер ми дискретно даје знак да је све спремно. Да. Нисам се преварио. Заиста се смешиш. Увек си волела планине. Куњем се, ти ниси рођена у Београду. Рођена си под неким мирисним бором у некој далекој шуми која треба да носи твоје име. Сада се и ја смешим. Ја бих ти купио ту шуму. Ја бих ти купио цео свет.

Улазимо у апартман. Обоје смо затечени. Гледамо у то цвеће на столу испред нас. Окрећеш се према мени и по први пут после толико времена гледаш ме у очи.

„Наручио сам букет који личи на тебе.“

Гледаш ме и даље право у очи. Опет си срна, а да ли си и даље моја? Плачеш. Први пут после толико времена. Све што желим је да те пољубим, као некад. Као други пут када сам те пољубио. Када сам схватио да иако те не будем имао ти ћеш увек имати мене као ниједна друга. Нежно ти држим главу у својим рукама.

„Каж ми зашто плачеш? Молим те, кажи ми. Каж ми било шта.“

Из мене говори човек спреман да клекне на колена и запроси те поново.

„Извини, али ја те више не волим.“ — кажеш ми и последњи комади потпорног зида круне се у бездан.

На столу је стајао велики букет најразличитијег дивљег цвећа.

ПАСТЕЛНА КУЋИЦА ЗА ЛУТКЕ

Јутро ти брзо брише снове. Трудиш се да их запамтиш, јер ти је терапеут рекао да их записујеш. Купила си леп кожни нотес који је и даље празан. Недодирнут. Попут неког скривеног дела тебе који увек прекрива густа магла у коју не желиш да закорачиш.

Деца су већ велика и тек понекад те пуштају у свој свет. Говоре неким новим језиком и све теже их разумеш. То су неки млади, наједном одрасли људи од којих те је понекад стид твог скромног образовања, твојих уских погледа и твоје вешто скривене депресије. Твој муж је тек понекад ту и то прећутно обома више одговара. Чини се као неки заслужени фер. После свега. После свих. После снова којих више не можеш да се сетиш, а нови не долазе. Колико само прећутаних истина и креативних лажи. То су мемоари једне промашене приче која свој ток правда родитељством. Оправдање за које би ти твоја деца рекла – да-ли-заиста-мислиш-да-ништа-нисмо-схватили-одавно? Али о томе се не прича. Али о томе се ћути. То остаје у оним измаглицама у које не смеш да закорачиш. И децу си научила да ћуте о себи, а ниси ни свесна тога. У твојој пастелној кућици за лутке све мора бити савршено и ти си увек насмејана, а у теби је бол од уједа промашености. Страх да ће се представа завршити и да ћеш морати да скинеш костим без кога више и не знаш ко си. Твоје мисли не иду даље од наученог текста. Ти знаш своје границе. Годинама чупаш коров и садиш цвеће око њих. То је територија твог јединог смисла који је схватљив још само теби. Они неће да ти упропасте представу зато и даље играју у њој. Можда си некада пре и желела да одеш. Можда када си први пут пронашла поруке у његовом телефону, онда на самом почетку брака, онда када је сав мед исцурео из мирисног првог месеца.

Не! То нећеш дозволити. Децом се везујеш за тај стуб, за његову руку којој желиш да верујеш. А не можеш. Он то и не крије. Сада се осећаш готово надмоћно, јер си временом научила како се смрзава тренутак бола, како се окреће глава на другу страну, како се понизно ћути пред компромисом, како је угодно окривити друге и како је неминовно отупети на живот. Осећаш лажни мир и увек бежиш од оне магле у коју не смеш да закорачиш. Ти не смеш изгледати несрећно, ти не смеш не бити исправна, ти не смеш бити без мужа. Ти не смеш бити ниједна своја слабост. Ти не смеш одустати никад. Ни овог јутра не можеш да се сетиш својих снова. Нотес ће поново остати нетакнут. Осећаш да си ноћас била на корак од магле у коју ни овај пут ниси смела да закорачиш. Јер знаш. У њој је пастелна кућица за лутке у којој си сама.

О СПИСАТЕЉИЦИ

Ана Рацковић је рођена 1983. године у Београду. Дипломирани је менаџер уметничке продукције и новинар. Аутор збирки прича „Вагабундизам и тесне ципеле“ објављене 2019. године и „Огњена“ објављене 2022. године. Коаутор радионица на тему архетипске психологије и женског принципа.

Живи у Београду..

